

PROVINCIALE DRENTSCHE en ASSER COURANT

MAANDAG 8 DECEMBER 1884

-vervolg van blad 1884w

In stilheid te arbeiden is voorzeker de eerste plicht van den evangeliebedienaar. Doch uit dat alles kan niet worden afgeleid, dat ik mij voorgenomen had, het stilzwijgen te bewaren, als men de zaak, die ik voorsta, verdacht zou zoeken te maken. Als ik meen, daartegen iets te kunnen doen, zal ik spreken, ook dan wanneer men van mij zeggen zou: "Ds. *M.* doet wel kwaad."

Gesteld eens, dat iemand uwe personen recht wilde leeren kennen. Tot wie zou hij zich dan moeten begeben om inlichtingen? Tot uwe tegenstanders? . . . Zonder twijfel zult gij op deze vraag een ontkennend antwoord geven. Maar wat doet dr. *R.* anders, dan zich met dat doel tot een tegenstander wenden, als hij het getuigenis van *Aartsen* aanneemt? Velen van diens volgelingen waren, volgens hunne mededeelingen aan dr. *R.*, verontwaardigd over de behandeling, hem aangedaan, maar zij durfden niet openlijk voor *A.* op komen. Dat zijn dan of pluimstrijkers geweest, die een plasdankje wilden verwerven, of lafaards. Het getuigenis van beide soorten van menschen heeft weinig waarde. De eersten willen de waarheid niet zeggen; de laatsten durven niet.

Dr. *R.* meent, dat ik mij aan het heilige vergrepen heb, toen ik, tot staving van hetgeen ik in mijnen vorigen brief heb gezegd, het woord van *Jesus* aanhaalde: "Ik ben niet gekomen om vrede te brengen op de aarde, maar het zwaard." Doch wie gevoelt niet, dat hij eene verklaring aan deze woorden geeft, welke geheel in strijd is met de oorspronkelijke bedoeling des Heeren, al moet hetgeen in die verklaring voorkomt, op zich zelf genomen, als waarheid worden toegestemd? Men leze slechts Matth. 10:34-41 en Luc. 12:51-53.

Wat eindelijk de kwestie van de "Christelijke deugden" betreft, - mij dunkt, dat dr. *R.* zal moeten toegeven, dat een Israëliet, die *Jesus* niet alleen niet erkent als den Christus, maar Hem ook beschouwen moet als een godslasteraar en een hoogmoedigen dweper, er geen vrede mee hebben kan, dat zijne kinderen worden opgeleid tot "Christelijke deugden"; d. i. tot zulke deugden, die den geest van Christus ademen, die daarvan als doortrokken zijn, en die door Christus aan de menschheid zijn voorgehouden als deugden, die alleen de ware zijn. Wat zou dr. *R.* er van zeggen, indien onze kinderen moesten worden opgeleid tot "*Israëlietische* deugden"?

Hoogersmilde, 2 Dec. '84.

Uw vriend,
W. Meijeringh.

PROVINCIALE DRENTSCHE en ASSER COURANT

WOENSDAG 10 DECEMBER 1884

Ingezonden stuk.

Mijnheer de Redacteur!

Met bevreemding lees ik in uwer geacht blad van Maandag 8 December jl. een ingezonden stuk van een Eerw. Heer uit Smilde, die, zooals het schijnt, nog weinig omgang met Israëlieten gehad heeft, anders zoude hij niet zoo schermen met *Isr.* en *Christ.* deugden. Over het wezen en zijn van *Christus* in discours te treden past mij niet; ik als Jood heb een ruimeren gezichtskring en ken noch Christelijke noch Israëlitische, maar alleen maatschappelijke deugden, en waar die gevonden en beoefend worden is men een goed mensch, onverschillig Christen of Jood. Bij de beoefening dezer deugd vragen wij niet: zijt gij Jood of Christen, maar alleen: zijt gij mensch! De grondtoon van ons geloof is liefde tot onzen naaste, hierop baseert het geheele Mosaisme. Er mogen bij ons enkele uitzonderingen zijn, in het algemeen heeft men geen *Diogenes*-lantaarn nodig om menschen onder ons te vinden.

Coevorden, 8 December '84.

Een Israëliet.

Ingezonden stuk.

Mijnheer de redacteur!

Een bevriende hand zendt mij het nummer uwer courant, waarin de heer *J. Eikema Hz.* een verslag geeft van hetgeen ik in de Herv. Kerk te Hijkersmilde over het Christelijk onderwijs sprak. In dat verslag komen zoovele onjuistheden voor en worden de zaken soms zoo verward voorgesteld, dat ik er mij in het geheel niet in herken. Niet dat ik den schrijver de bedoeling toelicht, mij iets anders in den mond te leggen, dan ik werkelijk gezegd heb. Maar ik weet bij ondervinding hoe moeilijk het is eens anders gedachten en woorden zuiver weêr te geven, wanneer men zelf eene tegenovergestelde zienswijze toegedaan is. Dat nu is zeer zeker ten aanzien van den heer *E.* en mij het geval; uit de critiek, door hem aan het verslag toegevoegd, blijkt het ten duidelijkste.

-vervolg op blad 1884w2